

In Klingelhöffer's boek „Terrarienkunde” staat over deze hagedis — het Slangenoog — het volgende:

Het geslacht der slangenoog-hagedissen (*Ophisops*), dat voornamelijk in zand- en leemsteppen leeft, o.a. in Palestina, heeft in de groei ten achter gebleven bovenste oogleden, waarmede de onderste vergroeid zijn; deze zijn echter zo

korrelachtige schubjes tussen de wenkbrauw- en ooglid-schubben (*Wochenschrift für Aquarien- und Terrarienkunde*, IV/170 en *Blätter für Aquarien- und Terrarienkunde*, XXIX/259). Mertens nam waar, dat de bij temperaturen onder de 17 gr. C donkere kleur, belangrijk lichter werd bij grotere warmte. De grondkleur is dan mooi licht bruin, de heldere zijlijnen schit-

Ophisops elegans Ménétries - Slangenoog

helder en doorzichtig als glas.

Deze oogleden vormen voor de ogen een omhulsel, waardoor dus deze als 't ware altijd gesloten zijn, maar aangezien ze doorzichtig zijn, kunnen de dieren toch zonder hinder alles waarnemen. Het nut van deze inrichting voor deze diertjes, die op zandvlakten leven en vaak aan stof opjagende stormen zijn blootgesteld, ligt voor de hand; het werkt als een stofbril! Het binnendringen van ongewenste stofdeeltjes enz. in de bindvlieszak, met de fnuikende gevolgen daarvan voor de hoornhuid van het oog, wordt hierdoor dus geheel onmogelijk gemaakt. Het nadeel, dat de ogen om te slapen niet gesloten kunnen worden, maakt weinig uit, omdat de dieren daartoe meestal in gaten of onder 't zand wegkruipen.

Vandaar ook de naam Slangenoog.

Blijkbaar echter, tenminste bij Transkaspische exemplaren, is een nieuwe ooglidvorming in wording, want Zander merkt op, dat zijn van daar afkomstige dieren, de ogen geheel sluiten konden. Het mechanisme ervan is hem echter niet duidelijk geworden.

Tot nu toe zijn hier alleen *Ophisops elegans* Ménétries, die Griekenland, Turkije en West-Azië tot aan de Indus bewoont en *Ophisops occidentalis* Boulenger, uit de halfsteppen van Noord-Afrika, geïmporteerd.

Beide zijn zeer kleine, slechts 15 cm lang wordende diertjes, die in hun gewoonten veel aan de *Lacerta muralis* doen denken. Het midden van de rug is ongevekt en aan beide zijden lopen twee geelwitte lengtestrepen, die bij het mannetje een roestrode, bij 't vrouwtje een donkerbruine lengtestreep omzomen.

O. elegans is nog te onderscheiden door een rij

teren in zuiver witgeel en de flanken van het mannetje vertonen mooie steenrode vlekken. Dit lichter worden van kleur kan zelfs zóver gaan, dat de kleurschakering van de bovenste lengtestrepen bijna met de grondkleur van de rug samenvloeit. Het bruiloftskleed van 't mannetje bestaat volgens Wolter (*Blätter f. Aq. — und Terrk.*, XXX/339) uit het zich duidelijker aftekenen van de roestbruine zijstrepen en een zwak-blauwe kleuring van de keel en de oksels. Volgens zijn beschrijving waren de dieren zeer behendig. Zij vlogen als 't ware over het gesteente en probeerden zich in een lage, zeer doornachtige, zodenvormige plant, in veiligheid te brengen.

Karakteristiek voor deze dieren, die al knikkende met hun kop, met elkaar vechten, is de voor het eerst door Tofohr beschreven uitkijkhouding: het voorlichaam hoog opgericht op recht gestrekte voorpoten, terwijl de staart tegen de grond aangedrukt is (zie tekening). Mertens geeft ze geen lange levensduur, terwijl daarentegen Tofohr verklaart, dat ze het juist lang kunnen uithouden in een goed ingericht terrarium. Het voedsel voor deze hagedisjes is hetzelfde als voor alle andere kleine hagedissen, zoals *Lacerta muralis*, *L. vivipara* enz.

Import van Tropische padden

Zojuist arriveerde uit Suriname een grote zending *Bufo marinus* Linné (zie artikel op pagina 78 van deze jaargang). Ze zijn beschikbaar in allerlei grootten en zijn reeds vanaf f 1,50 per stuk voor leden te bestellen. Maak gebruik van deze zeldzame gelegenheid!